

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/228/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117225044
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Šiffalovičová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6117225044.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Šiffalovičovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Tatiány Pastierikovej, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 24/3911, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, zast.: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zast.: JUDr. Felix Neupauer, advokát, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 697,56 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/119/2017-189 zo dňa 28.05.2019, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 30Cb/119/2017-189 zo dňa 28.05.2019 potvrdzuje.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 697,56 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 697,56 Eur od 27.05.2017 do zaplatenia. Druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 470 ods. 1, § 185, § 149, § 186 ods. 2, § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 420 ods. 1, § 420a ods. 1, § 442 ods. 1, § 427 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 663, § 671 ods. 1, § 788 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „PZP“).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal voči žalovanému vydania rozhodnutia, ktorým by žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 697,56 Eur s príslušenstvom, ako aj náhrady trov konania.

Žalobca v žalobe uviedol, že dňa 28.03.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Škoda Octávia, EČV: BY805AT, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola poškodená D.P., A. K. XX, XXX XX K. (ďalej aj „poškodená“). Žalobcom uplatnený nárok vo výške 697,56 Eur spočíva v rozdiel sumy vo výške 1.010,- Eur uvedenej na faktúre č. 2017011 za prenájom náhradného motorového vozidla a poskytnutého poistného plnenia vo výške 312,44 Eur.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.04.2017 uzavretej medzi p. D. H. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola postúpená pohľadávka p. D. H. voči žalovanému, ktorá spočíva v neuhradenom poistnom plnení vo výške 697,56 Eur. Poškodená p. D. H. si v dôsledku poistnej udalosti č. 8013167471 zo dňa 28.03.2017, ktorá jej vznikla na jej osobnom motorovom vozidle Škoda Octavia s EVČ: BY 805 AT prenajala Zmluvou o nájme č. 10/2017 zo dňa 31.03.2017 náhradné motorové vozidlo VW Passat Variant, EVČ: ZA 586 CV po nevyhnutnú dobu trvania opravy poškodeného motorového vozidla - od 31.03.2017 do 19.04.2017 t.j. 20 dní za celkovú sumu 1.010,- Eur s DPH. Žalovaný v oznámení o ukončení likvidácie poistnej udalosti oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie a toto vyčíslil na sumu 312,- Eur. Žalovaný neakceptoval dobu prenájmu vozidla v rozsahu 20 dní, ale iba v rozsahu 12 dní, ďalej výšku prenájmu motorového vozidla za jeden deň neakceptoval vo výške 49,- Eur, ale len vo výške 28,- Eur a neakceptoval položku za pristavenie, prevzatie a čistenie vozidla vo výške 30,- Eur. Poškodené motorové vozidlo bolo podľa Potvrdenia o odovzdaní a prevzatí motorového vozidla z autoservisu spoločnosti Todos Žilina s.r.o., IČO: 31 675 790, prijaté do opravy dňa 31.03.2017 a odovzdané poškodenej bezodkladne po vykonaní opravy dňa 19.04.2017. Poškodená p. D. H. vrátila žalobcovi vozidlo dňa 19.04.2017, vozidlo bolo v nájme 20 dní a faktúrou č. 2017011 zo dňa 19.04.2017 splatnou dňa 27.04.2017 vyúčtoval žalobca p. D. H. prenájom zapožičaného motorového vozidla za dobu nájmu od 31.03.2017 do 19.04.2017, celkom 20 dní, 49,- Eur bez DPH/deň + 30,- Eur bez DPH pristavenie, prevzatie a čistenie, spolu 1.010,- Eur. Z vykonaného dokazovania mal súd ďalej za preukázané, že autopožičovne v okolí mesta Žilina poskytujú vozidlá, ktoré zodpovedajú kategórii zapožičaného náhradného motorového vozidla za priemernú cenu za prenájom v rozsahu od 50,- Eur do cca 130,- Eur.

3. Súd prvej inštancie ustálil, že je nesporné, že poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinil klient žalovaného. Poškodený si uplatnil nárok iba za nevyhnutné obdobie, t.j. za obdobie, kedy bolo jeho vlastné motorové vozidlo v oprave, pričom náhradné vozidlo používal za tým istým účelom ako svoje vlastné vozidlo, ide teda o účelne vynaložené náklady. Poškodený si uplatnil svojím nárokom cenu za nájomné požičaného vozidla, čo možno považovať za výdavky, ktoré by nemal, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Žalobca v konaní preukázal, že ním uplatnená suma za denný nájom zapožičaného vozidla predstavuje obvyklú cenu prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Naopak, žalovaný v konaní, s výnimkou predloženia Rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27.03.2014 sp. zn. 32Cb/118/2011, neprodukoval žiadne dôkazy. V konaní nepreukázal, ako dospel k záveru, že ním stanovená suma 28,- Eur/deň je obvyklou cenou prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase, hoci sa odvoláva na prieskum trhu porovnateľných vozidiel v danom regióne. Obdobne žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nezdokladoval, ani nepreukázal, prečo neakceptoval 20 dní prenájmu, a len 12 dní. Žalovaný ďalej relevantne nezdôvodnil ani odpočítanie sumy 23,56 Eur predstavujúcej prevádzkové náklady, čo si pod nimi predstavuje a pod. Na pojednávaní konanom dňa 28.05.2019 žalovaný namietal platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Súd nevzhladol žiaden dôvod neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok a uvedenú námietku považoval súd za nedôvodnú. Žalovaný konal so žalobcom už minimálne dňa 16.05.2017, keď žalovaný priamo žalobcovi poslal oznámenie o poistnom plnení. Navyiac, žalobca poukázal na ust. § 153 CSP a vyzval súd, aby na uvedenú námietku žalovaného neprihliadal.

4. O povinnosti žalovaného zaplatiť okrem istiny aj úrok z omeškania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 517 ods. 1, 2 OZ. Nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania deň nasledujúci po dni, keď mal v zmysle § 11 ods. 7 PZP zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poskytnúť žalobcovi poistné plnenie, t.j. 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poškodenému poistné plnenie. Žalovaný skončil šetrenie škodovej udalosti dňa 11.05.2017, kedy vydal Oznámenie o výške poistného plnenia k škodovej udalosti č. 8005321176; nárok žalobcu bol preto splatný 26.05.2017 a od 27.11.2017 sa žalovaný dostal do omeškania. Výška úroku z omeškania platná k uvedenému dátumu bola 5 % ročne, pričom výška úroku z omeškania, ani deň omeškania, neboli medzi účastníkmi konania sporné, preto súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcom uplatnených úrokov z omeškania tak, ako sú špecifikované vo výroku rozsudku.

5. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Na základe uvedeného ustanovenia súd priznal žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. V zákonnej lehote podal odvolanie proti rozsudku v celom jeho rozsahu žalovaný, ktoré odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

7. Žalovaný považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Podľa jeho názoru je rozsudok výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06.

Mal za to, že prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd. Uviedol, že medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti vykonávania spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčnému aktu.

8. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vo vedenom spore. Bol toho názoru, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný.

9. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 OZ vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 524 OZ.

10. Žalovaný ďalej uviedol, že k úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Vychádzajúc z predloženej zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa jeho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní.

11. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), považoval žalovaný takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 OZ za zjavne absolútne neplatný.

12. Žalobca vo vedenom spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanému z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej zmluvy o postúpení práve naopak preukazuje nezaplatenie faktúry

zo strany poškodeného, a to ešte pred samotnou údajnou cesiou pohľadávky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda nepochybné, že údajný postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému.

13. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zákona o PZP, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 30Cb/119/2017-189 zo dňa 28.05.2019 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

15. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybniť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Žalovaný v konaní pred súdom nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by rozsudkom priznaný nárok žalobcovi mohol akokoľvek spochybniť. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, postoj žalovaného však nemá vecné, ani právne opodstatnenie. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vecne správne, v ktorom sa súd dôsledne vysporiadal s predmetom konania a plne sa stotožnil s názorom súdu obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia, preto nevidí dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a navrhol, aby súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Všetky dôvody uvedené v odvolaní, pre ktoré malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, ako i nesprávnym skutkovým zisteniam zo strany súdu už boli uplatnené počas prvoinštančného konania a súd sa s nimi v odôvodnení dôsledne vysporiadal.

16. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku žalobca uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odvolateľ v podstate vytyka rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Nie je však možné dôvodne vytykať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa.

17. Pokiaľ ide o nosnú námietku žalovaného, a to nesprávne právne posúdenie veci, žalobca uviedol, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Zdôraznil, že platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu na jej uplatnenie a úplný výkon. K postúpeniu budúcej pohľadávky, ktorú mal pôvodne poškodený voči žalovanému a k započítaniu vzájomných pohľadávok medzi poškodeným a žalobcom sa v celom rozsahu odvolal na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

18. V danej veci považoval za relevantnú skutočnosť, že poškodený bol nútený v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím mu vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn. že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného,

ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Uvedený postup pri vzájomnom vysporiadaní nárokov súvisiacich s prenájomom vozidla negatívne zasahuje do majetkových práv poškodeného a je popretím inštitútu a funkcie náhrady škody, ktorou je minimalizovať a reparaovať vplyv škodovej udalosti v majetkovej sfére poškodeného.

19. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Podotkol, že zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do dispozičnej sféry žalobcu, toto v celom rozsahu považuje za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva.

20. Žalobca ďalej uviedol, že argumentáciu žalovaného nemožno považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. V otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu za obdobných skutkových okolností poukázal na Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 16.08.2018, sp. zn. 18Cb/106/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 11.10.2018 sp. zn. 18Cb/133/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 20.03.2018 sp. zn. 10Cb/136/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 15.03.2018 sp. zn. 18Cb/249/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 29.03.2018 sp. zn. 18Cb/272/2017, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 07.06.2018 sp. zn. 18Cb/3/2018, Rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 03.05.2018 sp. zn. 18Cb/8/2018, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 06.09.2018 sp. zn. 17Cb/23/2018, Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 11.10.2018 sp. zn. 17C/8/2018, Rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 12.11.2018 sp. zn. 8Cb/37/2018, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.05.2019, sp. zn. 9Co/300/2018, Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.07.2019, sp. zn. 14Cob/55/2019 a Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.09.2019, sp. zn. 13Cob/49/2019.

V zmysle predmetných rozhodnutí mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. K otázke samotného vzniku práva žalobcu poukazujú sudy na obsah zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom v bode 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na dojednanie bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky.

21. Žalobca mal za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle § 442 ods. 1 OZ, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP, je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktnou formálnym výkladom práva.

22. Vyslovil názor, že nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami žalovaného o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Tiež sa domnieval, že námietka nedostatku aktívnej legitímácie je nedôvodná s poukazom na čiastočnú úhradu plnenia. Uhradené poistné plnenie žalovaným predstavovalo plnenie nároku žalobcu súvisiace s prenájomom náhradného vozidla, preto popretie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu takýmto konaním žalovaného stratilo vecno-právny základ.

23. S ohľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd vydal napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal trovy odvolacieho konania.

24. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ustanovením § 219 ods. 3 CSP oznámený na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave. Po oboznámení sa s obsahom spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania žalovaného, ako aj vyjadrením žalobcu k odvolaniu odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

25. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi novými prostriedkami procesnej obrany v zmysle § 366 CSP, s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a ktoré by mali za následok zmenu súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privediť iné právne hodnotenie stavu veci. Odvolací súd zaujal stanovisko len k tým dôvodom odvolania, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie vo veci.

26. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 513 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním. Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

27. Podľa § 427 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

28. Podľa § 442 ods. 1 OZ, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

29. Podľa § 442 ods. 3 OZ, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

30. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“), poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci.

31. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

32. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

33. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

34. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.04.2017 uzavretej medzi p. D.P. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola postúpená pohľadávka p. D. H. voči žalovanému, ktorá spočíva v neuhradenom poistnom plnení vo výške 697,56 Eur. Poškodená p. D. H. si v dôsledku poistnej udalosti č. 8013167471 zo dňa 28.03.2017, ktorá jej vznikla na jej osobnom motorovom vozidle Škoda Octavia s EVČ: BY 805 AT prenajala Zmluvou o nájme č. 10/2017 zo dňa 31.03.2017 náhradné motorové vozidlo VW Passat Variant, EVČ: ZA 586 CV po nevyhnutnú dobu trvania opravy poškodeného motorového vozidla - od 31.03.2017 do 19.04.2017, t.j. 20 dní, za celkovú sumu 1.010,- Eur s DPH. Žalovaný v oznámení o ukončení likvidácie poistnej udalosti oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť

poistné plnenie, ktoré vyčíslil na sumu 312,- Eur a neakceptoval dobu prenájmu vozidla v rozsahu 20 dní, ale iba v rozsahu 12 dní, ďalej výšku prenájmu motorového vozidla za jeden deň neakceptoval vo výške 49,- Eur, ale len vo výške 28,- Eur a neakceptoval položku za pristavenie, prevzatie a čistenie vozidla vo výške 30,- Eur.

35. Žalovaný v odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný, arbitrárny a trpí vo svojej podstate samotnou nepreskúmateľnosťou. Mal za to, že prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Odvolací súd sa s uvedenými námietkami žalovaného nestotožnil. Podľa odvolacieho súdu odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa všetky náležitosti požadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP, súd v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesné útoku použil, vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti mal v konaní preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa súd riadil. Takéto odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za dostačujúce a presvedčivé.

36. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalobcu, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania.

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.03.2016, sp. zn. 3 Cdo 369/2013).

37. Odvolací súd posúdil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vo vedenom spore a nestotožnil sa s jeho názorom, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný.

38. Podľa ust. § 524 ods. 2 Obč. zák., s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ním spojené.

39. Postupca spláca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Pohľadávku po jej postúpení nie je oprávnený vymáhať a nie je ani oprávnený prijať plnenie od dlžníka. Keďže postúpením pohľadávky postupca prestal byť veriteľom, je povinný postupníkovi vydať alebo na neho previesť všetky prostriedky právnej ochrany, zabezpečovacie prostriedky, ktoré sa viažu k pohľadávke. Platná zmluva o postúpení pohľadávky má za následok zmenu v osobe veriteľa, keď nový veriteľ nadobúda nielen postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitimáciu na jej uplatnenie a úplný výkon.

40. Odvolací súd zhodne so žalobcom poukazuje na relevantnú skutočnosť, že poškodený bol nútený v súvislosti so škodovou udalosťou zabezpečiť si náhradné vozidlo, čím mu vznikol záväzok voči prenajímateľovi preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý záväzok vysporiadal poškodený spôsobom nahrádzajúcim platenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatňovať si nárok z titulu nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Tzn. že účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu s negatívnym dopadom na postavenie poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi.

41. Odvolací súd nepovažoval za správny názor žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent platenia. Odvolací súd poukazuje na bod 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.04.2017 uzatvorenej medzi

žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítajú, pričom žalobca si bude pohľadávku podľa bodu 1 vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. V bode 1 zmluvy o postúpení bol dohodnutý predmet postúpenia - pohľadávka postupcu ako likvidačného zástupcu, ktorý rieši škodu spôsobenú vozidlom Hyundai i 10, EČV: ZA 938 DP voči poisťovni vo výške 1.010,- Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa zák. č. 381/2001 Z.z., s tým, že ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 13.02.2017 na vozidle Škoda Octavia, EČV: BY 805 AT. V bode 2 zmluvy bolo dohodnuté, že postupca touto zmluvou v zmysle § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka postupuje žalobcovi pohľadávku uvedenú v bode 1 a žalobca sa zaväzuje uhradiť za postúpenie pohľadávky odplatu podľa bodu 4 a 5. Odvolací súd z bodu 4 zmluvy zistil, že zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky v uvedenej v bode 1 je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 1.010,- Eur, ktorá zodpovedá faktúre číslo 2017011 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla VW Passat, EČV: ZA 586 CV.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky bola platne uzavretá a žalobca bol na podanie žaloby aktívne legitimovaný.

Predmetom postúpenia bola v súlade s ust. § 524 ods. 1 OZ pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia, ktorá sa skladá aj z nákladov na nájom náhradného motorového vozidla. To, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.04.2017 bola pohľadávka poistného plnenia, t.j. pohľadávka poškodeného proti žalovanému, vyjadril v podstate aj sám žalovaný, ak v liste zo dňa 12.05.2017 (č.l. 17 spisu) v Oznámení o poistnom plnení kvalifikuje túto poškodeným postúpenú pohľadávku ako pohľadávku poistného plnenia, pozostávajúcu z nákladov nájomného za zapožičanie náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného vozidla poistnou udalosťou. Nemožno sa preto stotožniť s argumentáciou žalovaného v tom, že by poškodený nepostupoval pohľadávku ktorú mal, resp. že by predmetom postúpenia bol neexistujúci predmet postúpenia, prípadne, že by predmetom postúpenia bol záväzok poškodeného na zaplatenie nájmu žalobcovi z titulu užívania náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bol nárok - pohľadávka z titulu poistnej udalosti, ktorý nárok v podstate žalovaný aj čiastočne plnil a tým tiež potvrdil aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. S poukazom na uvedené sa odvolací súd nestotožnil ani s tvrdeniami žalovaného o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu jej neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné.

42. Odvolací súd zhodne so žalobcom poukazuje v danom prípade na záujem zmluvných strán predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojim menom na svoj účet (obdobne Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 2Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015).

43. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V zmysle § 442 ods. 1 OZ, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zákona o PZP, súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že je žaloba skutkovo a právne dôvodná.

44. Odvolací súd posúdil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného v súvislosti s priznanými úrokmi z omeškania, ktoré podľa jeho názoru prvoinštančný súd priznal žalobcovi v rozpore s ustálenou

judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017.

Odvolačný súd vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyhodnotil nárok na úroky z omeškania za dôvodný a odkazuje v plnom rozsahu na bod 33. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

V zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

V zmysle ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

V zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že žalovaný oznámil žalobcovi, že šetrenie poistnej udalosti ukončil dňom 11.05.2017. Od nasledujúceho dňa, t.j. od 12.05.2017, začala žalovanému plynúť pätnásťdňová lehota na plnenie v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., ktorá uplynula dňa 29.05.2017 (27.05.2017 bola sobota, t.j. lehota uplynula najbližší pracovný deň).

V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ukončenie prešetrovania žalovaného, vykonané v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., ho nezaväzuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 citovaného zákona na uplynutie 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. V danom prípade, keď si žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. proti poisťovni (č.l. 16), nie je namieste aplikovať ustanovenie § 11 ods. 7 tohto zákona po spojkke alebo (t.j. druhá časť predmetného ustanovenia), pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou sporu, a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následne právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Uvedené platí pre prípady, ak by poisťovňa nebola stranou sporu a povinnosť plniť by jej vyplývala z právneho vzťahu k poisťníkovi, ktorý bol stranou sporu.

Nemožno sa stotožniť s takým výkladom ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z., že oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie uplatnené právnym nástupcom poškodeného, žalovaný splnil podmienky v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ predmetného zákona a v zmysle § 11 ods. 7 označeného zákona mu vzniká omeškание s plnením priznaným v rozsahu skráteného plnenia až doručením právoplatného rozhodnutia súdu. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 OZ. Ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t.j. sankcionuje neskoré prešetrovanie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezaväzuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 OZ. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákonných ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z.. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí

odklonil od právneho názoru Najvyššieho súdu SR prezentovaného v rozsudku sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a navyše rozhodovacia prax dovolacieho súdu nie je jednotná. Opačné stanovisko zaujal dovolací súd v rozsudku sp. zn. 5Obo 19/2009 zo dňa 25.03.2009. Odvolací súd nemá vedomosť, že by v uvedenej otázke bolo prijaté zjednocujúce stanovisko.

Nakoľko lehota na plnenie v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. žalovanému uplynula dňa 27.05.2017, počiatok jeho omeškania so zaplatením žalovanej istiny nastal dňa 28.07.2017, od ktorého dátumu žalobcovi vznikol zákonný nárok na úroky z omeškania. Keďže úroky z omeškania neboli dohodnuté, prislúchali žalobcovi úroky zákonné, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

45. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

46. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, keďže súd prvej inštancie na základe zisteného skutkového stavu správne dospel k záveru, že žalobca v spore je aktívne vecne legitimovaný a nárok uplatnený žalobou je dôvodný, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

47. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

48. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).